

порушують суверенітету окупованої держави. За таких умов, важливу роль відіграє міжнародне гуманітарне право, яке обмежує владу держави, що окупує і дозволяє міжнародно-правовими засобами забезпечити захист відповідних осіб.

БРОНЮВАННЯ ВІЙСЬКОВОЗОВОБ'ЯЗАНИХ НА ПЕРІОД МОБІЛІЗАЦІЇ ТА ВОЄННОГО СТАНУ

ОБІЗЮК Назар Сергійович – курсант факультету № 1

Науковий керівник: ЮШКЕВИЧ Олена Геннадіївна – доцент кафедри теорії та історії держави і права факультету № 1, кандидат юридичних наук, доцент

Складовою змісту мобілізаційної підготовки держави є військовий облік, що передбачає здійснення заходів щодо збирання, зберігання, обробки та використання даних людських мобілізаційних ресурсів (призовників, військовозобов'язаних та резервістів) за військово-обліковими ознаками. Бронювання військовозобов'язаних працівників – це надання тимчасової відстрочки від мобілізації військовозобов'язаним працівникам з метою забезпечення функціонування органів публічної влади, інших державних органів, а також підприємств, установ і організацій в особливий період. На військовозобов'язаних, які підлягають бронюванню за переліками посад та професій, військовими комісаріатами за місцем розташування підприємств оформлюються посвідчення про відстрочку від призову та повідомлення про зарахування на спеціальний військовий облік. Точний перелік посад і професій, які підлягають бронюванню, законодавством не передбачений. Кожний орган влади чи підприємство, працівники якого підлягають бронюванню, може самостійно обирати співробітників, яких бажає забронювати, та подавати пропозицію до відповідного державного органу.

КЛАСИФІКАЦІЯ ПРОЯВІВ КОРУПЦІЇ

СЛИНЬКО Дмитро Вікторович – професор кафедри теорії та історії держави і права факультету № 1, доктор юридичних наук, професор

Корупція є багатоаспектним явищем, яке є невід'ємною частиною суспільного життя будь-якої держави. Це явище не залежить від географічного розташування, економічного та політичного рівня розвитку країни. Корупція існувала та існує в тих чи інших проявах на всіх етапах розвитку суспільства і державності. Слід відзначити, що незалежно від виду, характеру, ступеня корупція носить безумовно негативний характер, оскільки тією чи іншою мірою завдає шкоди як окремим правовим відносинам, так і суспільству та державі в цілому. Прояви корупції як негативного правового явища можна класифікувати за різними підставами.

Основними підставами розподілу проявів корупції на види є: територіальна ознака, форма вчинення, час дії, сфера життя, вид юридичної відповідальності, до якої притягається особа за вчинення корупції. За територіальною ознакою слід розрізняти внутрішньодержавну (національну) і транснаціональну прояви корупції. Залежно від форми вчинення корупційної діяльності слід розрізняти хабарництво, шахрайство, вимагання, розрату (привласнення) публічних коштів, клієнтизм, лобізм, фаворизм, кумівство (непотизм), захоплення держави. Залежно від форми вчинення корупційного діяння слід розрізняти такі прояви: прийняття неправомірної вигоди; прийняття обіцянки/пропозиції неправомірної вигоди. За часом дії корупційні прояви поділяються на однократну (однократне діяння) та пролонговану; залежно від сфери життя – на політичну, економічну, управлінську, соціальну, правову; залежно від виду юридичної відповідальності – на корупційні прояви, за яку законодавець передбачає кримінальну, адміністративну, цивільну, дисциплінарну відповідальність.

ПОНЯТТЯ ТА ОСНОВНІ РИСИ ПРАВОСВІДОМОСТІ

СТЕЦЮК Анжела Ігорівна – курсантка факультету № 1

Науковий керівник: СЛИНЬКО Дмитро Вікторович – професор кафедри теорії та історії держави і права факультету № 1, доктор юридичних наук, професор

Правосвідомість обов'язково проявляється у будь-якому акті юридично значущої поведінки особи. Вона може виступати знанням або незнанням конкретної норми права, різною мірою визнання авторитету державної влади, закону, діяльності правоохоронних органів в очах індивіда, солідарністю із чинними правовими заборонами та санкціями за їх порушення, чи, навпаки, негативним до них ставленням. До основних рис правосвідомості слід віднести:

- є однією з форм суспільної свідомості та вкупі з політичною, моральною, філософською, іншими формами свідомості відображає суспільне буття;
- містить поняття, уявлення, судження, почуття, емоції, концепції, теорії, програми;
- обумовлена соціально-економічним устроєм конкретного суспільства, рівнем розвитку його загальної культури;
- її ідеологічні елементи виступають головними елементами правової культури та правового виховання.

Отже, у правосвідомості є свій погляд на дійсність, особлива мова, система понять і категорій, специфічні критерії і способи оцінок, цілі і засоби їх здійснення. Іншими словами, правова свідомість відрізняється своєю гносеологією, аксіологією, праксеологією тощо.